

De understudy

Van BA Paris verscheen eveneens
bij Ambo|Anthos uitgevers

Achter gesloten deuren
Gebroken
Breng me terug

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos uitgevers via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

BA Paris
Clare Mackintosh
Holly Brown
Sophie Hannah

De understudy

Vertaald door Ireen Niessen

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 5085 6

© 2019 The Understudy by Serial Box

© 2020 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos uitgevers,
Amsterdam en Ireen Niessen

Oorspronkelijke titel *The Understudy*

Oorspronkelijke uitgever Hodder & Stoughton

Omslagontwerp Studio Jan de Boer

Omslagillustratie © Shutterstock

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

1

De speeldoos

*BA Paris, Clare Mackintosh,
Holly Brown en Sophie Hannah*

KENDALL

(Ruby's moeder)

Een moment lang zie je niets dan schoonheid. Dat komt omdat het oog gaat waar het wil, waar het naartoe wordt getrokken: naar het volmaakte gezicht, het goudkleurige opgestoken haar, de sierlijk uitgestrekte arm, het lenige lichaam van de danseres dat mogelijk op het punt staat de lucht in te gaan. Maar ze draait zich langzaam naar je toe en dan zie je het pas... Haar hemelsblauwe pakje is bevlekt met bloed. Er mist een arm en het been aan de andere kant is op groteske wijze verdraaid op een manier die suggereert dat er geweld aan te pas is gekomen. Een ballerina die de dans niet is ontsprongen.

Ik ken een plek waar je nooit verdwaalt... Ik ken een plaats waar niemand huult...

De stem is prachtig en ontroerend. Natuurlijk: het is de stem van Jess Mordue. Zij is ongelooflijk getalenteerd, misschien wel net zo getalenteerd als mijn dochter Ruby, alleen veel mooier. Dat zou ik tegen Ruby nooit zeggen, maar zij zal het ongetwijfeld zelf ook zien. Jess is echt een plaatje.

Op dit moment zitten we – vier moeders – allemaal zwijgend in het kantoor van de schooldirecteur. Ik voel dat Carolyn, de moeder van Jess, me vijandig aankijkt. Ik wil haar niet aankijken, ik wil niet naar die duivelse speeldoos op het bureau voor ons kijken en ik wil ook niet naar beneden kijken alsof ik schuldig ben. Alsof Ruby

schuldig is. Zij kan dit niet hebben gedaan. Het was Ruby niet.

De andere moeders zijn niet bekend met Ruby's hele verhaal, of dat van mij. Ze weten ook niet hoe onze verhalen met elkaar verweven zijn. Zij zijn allemaal Brits, dus misschien hebben ze niet geprobeerd zich voor te stellen hoe moeilijk het is om van LA naar Londen te verhuizen, je echtgenoot achter te laten en als enige verantwoordelijk te zijn voor de dagelijkse opvoeding van een temperamentvol type als Ruby.

Haar droom is om een wereld – een vak – binnen te treden waar schoonheid van grote waarde is, waar Jess waarschijnlijk kansen zal krijgen die Ruby nooit ten deel zullen vallen. Soms nemen haar onzekerheden de overhand. Soms verliest ze de controle en daarna heeft ze er werkelijk spijt van, dat weet ik zeker.

Terwijl de speeldoos vertraagt, de tingelende pianonoten eerst onregelmatig en dan wegstervend, begint de ballerina schokkeriger te bewegen tot ze – gelukkig – stilstaat. Adam Racki fluistert, net zozeer tegen zichzelf als tegen ons: 'Onnatuurlijke daden baren onnatuurlijke onrust.' Om zich tegenover ons nader te verklaren voegt hij eraan toe: *'Macbeth.'*

Carolyn schudt haar hoofd, vol minachting jegens de directeur. 'Je beseft toch wel wat dat voor liedje is?' wil ze weten. Ze is in fysiek opzicht een indrukwekkende verschijning, net zo lang als Jess maar eerder stevig dan elegant, en niet het type om haar geelaatstrekken met make-up te verzachten. Ze buigt voorover in haar stoel en wijst met haar vinger naar de speeldoos – en naar meneer Racki – maar ik heb het idee dat haar agressie rechtstreeks tegen mij gericht is, twee stoelen links van haar.

'Het is "Mijn luchtkasteel". Het is Jess die "Mijn luchtkasteel" zingt. Haar auditieliedje. Jullie begrijpen allemaal wel wat dat betekent.'

'Niemand weet vooralsnog wat het betekent,' zegt meneer Racki met die sonore stem van hem. Hij heeft geen knap uiterlijk maar is onmiskenbaar een aanwezige figuur, wat logisch is, gegeven zijn

vroegere succes op West End. Zijn muren tonen foto's waarop hij volledig in de make-up op het podium staat naast sterren als... nou ja, ik ken de grote namen van het Britse theater niet, maar ik weet dat ze er staan. En ik vind het leuk dat hij vaak uit toneelstukken citeert, hoewel het Latijn mij soms boven de pet gaat. 'We weten niet wie dit in Jess' kluisje heeft achtergelaten.'

Ik ga echt niet opperen dat het heel goed een van de andere meiden uit de vriendinnengroep kan zijn geweest, hoewel het best opvallend is dat hun moeders, Bronnie en Elise, ook bij dit gesprek aanwezig zijn. Bronnie zit als een buffer tussen Carolyn en mij in, en Elise zit aan de andere kant van Carolyn. Onze vier dochters volgen allemaal de muziektheateropleiding aan de Orla Flynn Academy. Wij 'mama's' zouden echt alles doen om ze te beschermen, waardoor we soms met elkaar overhoopliggen. Een bondgenootschap kan in een oogwenk worden gevormd en ook weer worden opgeheven. Soms gedragen we ons, triest genoeg, zélf bijna als een stel zestien- en zeventienjarigen.

Hoewel Ruby de volle verantwoordelijkheid op zich heeft genomen voor de gebeurtenissen van vorig jaar, is ze (goddank!) door de meiden terug verwelkomd in de groep, maar Carolyn heeft het haar nooit vergeven. En mij waarschijnlijk ook niet. De hele kwestie was in strijd geweest met haar rechtvaardigheidsgevoel. Ze is tenslotte docent in de rechten. Zij vond dat Ruby een hogere prijs had moeten betalen.

Uiteraard is er geen excuus voor Ruby's gedrag van vorig jaar, maar het concept van pesters en slachtoffers is te beperkt en simplistisch om op alle situaties van toepassing te zijn.

Ik werp Bronnie een vluchtige blik toe en voel haar stille steun. Van de groep moeders is zij het mildst; ze is niet iemand die snel haar mening geeft. Haar dochter Annabel is lief en vriendelijk, en ook zij kiest niet graag partij.

Het heeft geen zin om Elise aan te kijken, want die straalt een en al ongeduld uit. Ze tikt hoorbaar met haar voet op de grond, haar

onberispelijke roodbruine bobkapsel beweegt als een geërgerde metronoom mee op de maat. Zij zou liever ergens anders zijn, om haar miljoenen te verdienen. Ze is een pragmaticus en een werkpaard, net als haar dochter Sadie.

Is het echt nog maar een jaar geleden dat wij een hechte ‘bende van vier’ vormden, net als onze dochters? We zijn allemaal heel verschillend, maar ik rekende op mijn medemoeders. Ik mis ze.

‘Ruby heeft dit gedaan,’ zegt Carolyn, op besliste toon.

Hoe zit het dan met onschuldig tot het tegendeel bewezen is? Hebben we dat alleen maar in Amerika?

‘We nemen dergelijke bedreigingen op de Academy heel serieus,’ zegt meneer Racki. ‘De veiligheid van onze leerlingen is van het grootste belang. Maar zonder getuigen of bekentenis moeten we voorzichtig zijn met onze conclusies.’

Carolyn stoot een boos lachje uit. Dan staat ze op en begint ze achter de stoelen van de andere moeders te ijsberen. Ik raak erdoor van slag, maar ik laat het niet merken.

‘Ik vind het heel naar dat Jess dit heeft meegemaakt...’ De stem van meneer Racki sterft weg als Carolyn stilstaat en hem nijdig aankijkt. Hij laat zijn blik over alle moeders glijden en richt zich tot de groep. ‘De reden waarom ik jullie vandaag alle vier bijeen heb geroepen is de noodzaak tot het creëren van een beschermende en empathische omgeving, zodat degene die dit heeft gedaan zich zal realiseren...’

‘Empáthisch?!!!!’ Carolyn ontploft zo ongeveer. ‘Iemand dreigt mijn dochter te verminken!’

‘Ik heb alle meiden gesproken. Ruby heeft elke betrokkenheid ontkend en niemand heeft iets gezien.’ Hij wendt zijn ogen af van Carolyn. Het verbaast me nog steeds dat hij vorig jaar niet is bezweken onder haar druk om Ruby van school te sturen, want die zal groot zijn geweest.

Feit is dat Ruby hier nog steeds is. Hetzelfde geldt voor mij. Ik ga wat rechter zitten. Carolyn is niet de enige die bereid is voor haar

dochter te vechten. Alleen gebruik ik andere wapens. Ik leun naar voren en richt me tot meneer Racki – Adam – met zachte stem, opzettelijk in tegenstelling tot het geblaat van Carolyn. Eventjes zou ik willen dat ik nog steeds mijn lange blonde haar had om mee te zwiepen, dat ik me nog steeds kleeedde met een vleugje (meer) decolleté, maar na de chemokuur en de verwijdering van het gezwel uit mijn borst is mijn haar maar heel geleidelijk teruggegroeid en komt het tot mijn schouders, in hetzelfde kastanjebruin als dat van Ruby. ‘Ruby heeft geen reden om Jess te bedreigen,’ zeg ik.

Carolyn komt naar me toe en blijft over me heen gebogen staan. ‘Het is een reprise van vorig jaar!’ brult ze bijna in mijn gezicht. Ik probeer niet ineen te krimpen. Geen angst te tonen.

‘Carolyn, ga alsjeblieft zitten,’ zegt meneer Racki op de gebiedende toon die hij gewoonlijk gebruikt voor de meiden die aan hem zijn toevertrouwd.

Nu Carolyn inziet dat meneer Racki niet zal verdergaan tot ze doet wat hij vraagt, neemt ze met een zucht van verontwaardiging weer plaats. Ik beloon hem met een glimlach.

‘Ik zal beslist nader onderzoek doen en de veiligheidsmaatregelen opschroeven, maar iedereen in deze kamer speelt ook een eigen rol op het wereldtoneel. We moeten een voorbeeld stellen voor de meiden. We zijn nog maar een paar weken bezig in dit schooljaar. En we willen toch zeker geen herhaling van wat er vorig jaar is gebeurd?’

Bronnie zit met een gefronst voorhoofd te knikken, maar de voet van Elise heeft het tempo opgevoerd. ‘Sadie had niets te maken met die toestand van verleden jaar en ze heeft ook niets te maken met deze speeldoos. Ik ben een prima voorbeeld voor mijn dochter.’

‘Wat er vorig jaar is voorgevallen heeft de hele groep beïnvloed en dreigde zelfs zijn weerslag te hebben op de hele school,’ zegt meneer Racki. ‘Bij tienermeiden draait het allemaal om de dynamiek. Iedereen speelt een rol.’

‘Nee,’ zegt Carolyn, ‘dit draait om Ruby. Zij had al eerder van

school gestuurd moeten worden, maar dat kan nu alsnog gebeuren.'

'Het was Ruby niet,' zeg ik tegen meneer Racki. Ruby is de laatste tijd veel stabielier; ze laat zich niet meer afleiden van haar doel, dat ze al voor ogen heeft sinds ze vier jaar oud was. Ze is van plan een ster te worden.

Ik ben wel bang dat wat er is gebeurd deels mijn schuld is. Mijn kanker was heel zwaar voor Ruby, en zij reageerde er hevig op, wat volgens een aantal therapeuten in LA niet ongebruikelijk was. Ik wou dat ik er in die tijd anders mee was omgegaan, maar ik kan het verleden niet uitwissen. Londen zou voor ons een nieuw begin worden aan de andere kant van de oceaan.

Maar dit heeft Ruby niet gedaan. Ze heeft me beloofd zich te gedragen.

'In de kern is Ruby een lieve meid,' zegt Bronnie. Lang leve Bronnie.

'Lief?!' Carolyn wendt zich tot Bronnie, maar ze kan zich niet tegen haar keren. Zelfs Carolyn kan Bambi niet aanvallen. 'Adam, dit is overduidelijk het werk van Ruby.' Haar gebruik van zijn voor- naam is al net zo uitdagend als haar blik.

Hij kijkt de andere kant op.

Nou, ik ben verdomme Ruby's moeder. 'Dit is Ruby's modus operandi helemaal niet.'

Carolyn smult van mijn woordkeus. 'Dus ze heeft een modus operandi, zoals een crimineel?'

Ik negeer haar. Ik heb het tegen meneer Racki. 'Als Ruby wordt geconfronteerd met iets wat ze heeft gedaan,' zeg ik, 'geeft ze haar fout toe en betuigt ze spijt.'

'Je bedoelt dat ze gaat huilen,' zegt Carolyn. 'Dat is niet hetzelfde als spijt betuigen. Ze is tenslotte actrice.'

'Dat zijn ze allemaal,' reageert Bronnie. Ik weet niet of ze onze vier dochters bedoelt, of tienermeiden in het algemeen. Geheimzinnigheid en leugens horen erbij.

‘Ze heeft tegen de directeur gezegd dat ze het niet heeft gedaan, en ik geloof haar.’ Mijn stem klinkt beslist. Misschien schuilt er in mij ook wel een actrice. Want hoewel ik Ruby in principe inderdaad geloof, is er ergens in mij een stemmetje dat twijfelt. Maar dat mag ik niet laten merken, want voor ik het weet, ruikt Carolyn bloed.

De waarheid, vrees ik, is dat ik de enige ben die weet hoe verkeerd het kan gaan als Ruby de controle over zichzelf verliest.

‘Ze manipuleert jou,’ zegt Carolyn effen. ‘En nu gaat ze een stapje verder. Ziet dan niemand hoe gevaarlijk dit is?’

Plotseling staat Elise op. ‘Natuurlijk is het verontrustend en ik vind het heel naar voor Jess. Ik heb geen idee of Ruby het heeft gedaan, maar het heeft in elk geval niets met Sadie of met mij te maken.’ Ze loopt naar de deur en vraagt over haar schouder: ‘Bronnie, ga je mee? Dit heeft ook niets te maken met jou of Bel.’

Bronnie voelt zich duidelijk verscheurd. Ze aarzelt net wat te lang naar Elises smaak, dus Elise rukt de deur open. ‘Ik zie jullie allemaal later wel,’ zegt ze terwijl ze naar buiten loopt.

Meneer Racki lijkt het verloop van dit gesprek niet in de hand te hebben. Hij is eigenlijk tamelijk incapabel, wat in Ruby’s en mijn voordeel werkte toen ze werd toegelaten zonder dat er veel vragen waren gesteld. Ik denk dat het ook zeker geen kwaad kon dat Greg de studie voor twee onbemiddelde leerlingen wilde bekostigen. Carolyn vermoedt waarschijnlijk dat ik me niet te goed voel om mijn kankerverleden te gebruiken of de *damsel-in-distress-ver-van-huis* uit te hangen. Misschien dat ze daarom des duivels is. Ze kan er niet tegen te verliezen, en het vooruitzicht dat ze weer wordt verslagen door iemand zoals ik, iemand die intellectueel inferieur is aan haar... nou, dat moet ondraaglijk zijn.

Of ze houdt gewoon van haar dochter en wil niet dat zij weer gekweld wordt. Dat kan ik begrijpen. Als een dergelijke speeldoos in het kluisje van Ruby zou opduiken... Ik moet er gewoon niet aan denken.

‘Dit slaat nergens op!’ barst Carolyn uit. ‘Kom dan verdomme

met een andere verdachte. Nou?!

Ik kijk meneer Racki smekend aan, probeer mijn zaak te bepleiten. ‘Deze obsessie die Carolyn voor Ruby heeft...’

‘Ik zou zeggen dat het eerder andersom is! Ruby is geobsedeerd door Jess! En ik heb het er goddomme helemaal mee gehad!’

‘Krijgt degene die het meest vloekt haar zin?’ vraagt ik.

Meneer Racki maakt een wat ongelukkige indruk; misschien zoekt hij wel naar een theatercitaat dat ons dichtert bij elkaar kan brengen. Dan klemt hij zijn handen ineen en glimlacht naar ons. We hebben dit allemaal eerder meegemaakt: zo’n moment dat hij besluit dat wat de wereld nu nodig heeft liefde is, en nog eens liefde. Ja, hij zit vol clichés, maar zijn hart zit op de goede plek en dat blijkt vaak in Ruby’s voordeel te werken. Het betekent dat hij altijd bereid is om het beste in haar te zien en haar nog een kans te geven. Ik kijk hem aan met grote, belangstellende, welwillende ogen, terwijl ik voel dat de spanning in Carolyn toeneemt, dat ze op het punt staat opnieuw te ontploffen. Misschien moet ik geen behagen scheppen in haar reactie, niet in deze omstandigheden, maar kanker heeft me geleerd dat je altijd ten volle van het leven moet genieten, want je weet nooit.

‘Er heeft zich een mooie kans aangediend,’ zegt hij. ‘Er is vanochtend net een nieuwe leerlinge aan de OFA begonnen. Ze heet Imogen Curwood en ze weet niets over de meisjes of hun verleden. Ze heeft geen weet van de speeldoos. En de komst van een nieuwe persoon kan de dynamiek in een groep aanzienlijk veranderen. Dat is misschien wel precies wat de meiden nodig hebben.’

‘Meen je dat nou?’ vraagt Carolyn.

‘Absoluut.’ Hij klinkt monter. Kennelijk gelooft hij dat hij de perfecte oplossing heeft gevonden. ‘De komst van Imogen kan voor iedereen een nieuwe start betekenen.’ Een nieuwe start – een van mijn lievelingsfrasen. Dit gaat beter dan ik zou durven dromen. ‘Zo krijgen de meiden de gelegenheid om eventuele conflicten op te lossen door een nieuwe vriendin te verwelkomen – en als volwas-

senen kunnen we ze de juiste steun geven.'

Ik schenk hem een glimlach, alsof ik het een geweldig idee vind, en dat is het ook, want het houdt in dat Ruby niet van school zal worden gestuurd. Het houdt in dat Carolyn opnieuw is gedwarsboomd.

Bronnie glimlacht ook. Hij is tenslotte haar baas, dus ze heeft weinig keus. Het is een lastige positie om in te verkeren, als je zowel medewerker als de moeder van een leerlinge bent.

Zonder nog een woord te zeggen stormt Carolyn de deur uit.

Sommige mensen zijn ook nooit tevreden. Hoe kun je nou tegen een nieuwe start zijn?

CAROLYN (Jess' moeder)

Ik sla het portier van de auto dicht en blijf met gesloten ogen op de bestuurdersstoel zitten. Ik tel.

Een, twee, drie...

Waarom tellen mensen als ze zich opwinden? Zijn getallen kalmerend? We gaan het zien.

Vier, vijf zes...

Nee. Het is allemaal bullshit: mediteren, tot tien tellen, je slaapkamermuren wit verven en een lavendelgeurtje over je kussen verstuiven. Dat kun je allemaal doen, maar de echte wereld verdwijnt er niet mee.

Zeven, acht, fuck Ruby Donovan. Moge ze op straat geplet worden door een zwaarlijvig nijlpaard dat van een balkon ergens op een veertiende verdieping valt.

De echte wereld is niet verdwenen en ik zal vannacht niet kunnen slapen, omdat een doortrapte, kwaadaardige tiener het nog steeds op mijn dochter voorzien heeft.

Het portier aan de passagierskant sluit met een stevige maar zachte plof. Ik weet zeker dat Jess er niet op uit is om me te overtroeven door te laten merken dat haar benadering van portieren-sluiten-in-stressvolle-tijden volwassener is dan de mijne, maar toch krijg ik dat gevoel.

Negen, fuck Ruby Donovan, tien, en fuck de vervloekte Orla Flynn Academy.

Ik had een gesprek onder vier ogen met Adam Racki moeten eisen. Waarom had hij ons alle vier laten komen? Er was geen goede reden voor de aanwezigheid van Bronnie en Elise, tenzij hij dacht dat Bel of Sadie dat rotding in Jess' kluisje had gelegd. Maar dat denkt niemand. We weten allemaal dat Ruby het heeft gedaan – zelfs Kendall weet het diep vanbinnen.

Ik geloof dat ik wel weet waarom hij ons alle vier op gesprek had gevraagd, die stiekeme klojo. Hij wilde het Carolyn-effect verzachten. ('Dat kun je hem toch moeilijk kwalijk nemen?' zou ieder lid van mijn directe familie zeggen. En nog verwachten dat ik het grappig zou vinden ook.)

Zoals te verwachten viel hadden Bronnie en Elise zich allebei op de vlakte gehouden: Bronnie omdat ze ongeveer net zo nuttig is als een paraplu zonder baleinen, en Elise omdat het haar allemaal simpelweg niet kan schelen. Wat Racki goed uitkwam.

Ik wilde Kendall spreken, dus had ik ingestemd met een groepsbijeenkomst. Ik heb een naïef optimisme in me dat van geen wijken wil weten. Ik had gehoopt dat het deze keer anders zou gaan, dat Kendall misschien eindelijk de verantwoordelijkheid zou nemen voor haar verachtelijke dochter in plaats van haar te verdedigen. Als die afschuwelijke speeldoos niet genoeg is om haar te laten zeggen dat ze het heel erg vindt en dat ze Ruby hard gaat aanpakken, wat dan wel?

'Mam?' Jess' stem onderbreekt mijn gedachten. 'Zeg me alsjeblieft dat je daar vanochtend niet bent binnengestormd om Ruby te beschuldigen. Dat je niet hebt geprobeerd haar te laten schorsen.'

Ik zeg niets.

'Nee toch, hè? Zonder het eerst met mij te bespreken. Mam!'

Jess klinkt misschien streng en bazig, maar ik weet wat eronder zit: onrust. Angst. Mijn dochter laat niet graag haar zwakheden zien – dat heeft ze van haar moeder. Toen Ruby's fratsen haar vorig jaar te veel werden, huilde of klaagde ze niet. In plaats daarvan verdween ze: weg van thuis en van school. Dankzij wat cryptische fo-

to's die ze op Instagram had gepost, kwamen we er na drie dagen achter dat ze in Manchester was. Daar had ze twee nachten op een bankje geslapen. Toen Dan en ik haar vonden, was haar gezicht bedekt met een laagje vuil. Ze grijnsde naar ons en zei: 'Zie ik er niet uit als een echte dakloze?' Toen we haar vroegen waarom ze was weggelopen, zei ze: 'Ik moest een tijdje bij Ruby vandaan. En voordat je zegt dat ik nooit meer bij haar in de buurt hoeft te komen als ik dat niet wil... nee. Ik laat me niet door haar van school verjagen. Ik kan alle shit die Ruby me nog gaat flikken nu wel aan.'

Adam Racki leek behoorlijk in paniek te zijn geweest door die hele gebeurtenis, hoewel niet te zeggen viel of het hem om Jess' veiligheid of de reputatie van de school ging, maar zelfs toen had hij Ruby niet op de juiste manier gestraft. Hij leek te denken dat Jess' uitstapje als zwerver in Manchester een soort oefening in method-acting was. En ik kon Jess niet dwingen om naar een andere school te gaan nu ze zo vastbesloten was te bewijzen hoe sterk ze in haar schoenen stond door te blijven.

'Mam! Jezus!'

Andere moeders zouden zeggen: geen gevloek. Andere moeders zouden hun dochter uit de gevarenzone halen ondanks haar protest.

Ik hoor in gedachten de stem van Adam: *Zo krijgen de meiden de gelegenheid om eventuele conflicten op te lossen door een nieuwe vriendin te verwelkomen.* Het was een zielige poging tot manipulatie op kleuterschoolniveau. Je kunt een groep vijfjarigen misschien vertellen dat er een nieuw vriendinnetje bij komt, maar een groep tieners niet. Is dit bekokstoofd als uitweg voor Ruby, na vorig jaar?

Jess was ooit Ruby's nieuwe vriendin. Het kwaad maakt graag vrienden. Het wrijft zich in de handen en zegt: *O, heerlijk. Een nieuw slachtoffer.*

'Het was Ruby niet, mam.'

'Wat?' Dit schokt me zo dat ik mijn ogen open. Jess en ik zijn het niet altijd eens, maar tot nu toe zaten we wel op één lijn als het om Ruby ging.

‘Die speeldoos. Ze was de hele ochtend bij me. Ze was er zelfs bij toen ik hem vond en ze was net zo geschrokken als ik. Ze begon te huilen. Ik dacht nog: wat de fuck?’

‘Niet zo gek. Ze zag het even door jóúw ogen en dat gaf haar een inkijkje in haar eigen verwrongen geest. Het verbaast me niet dat ze huilde. Ze heeft het halve afgelopen jaar huilend spijt lopen betuigen, maar dat weerhield haar er niet van jou te treiteren.’

‘Interessant,’ zegt Jess luchtig terwijl ze de achteruitkijkspiegel naar zich toe draait om haar make-up te checken. ‘Ik dacht dat je zou gaan voor het meer voor de hand liggende “Ze moest wel doen alsof ze van streek was om onschuldig over te komen”.’

‘Ik ben niet graag voorspelbaar,’ mompelt ik.

‘Niets wat ik zeg over de manier waarop Ruby’s geest werkt...’

‘Als een chemisch wapen in tienergedaante.’

‘... zal jou overtuigen. En dit is gewoon zó niet haar stijl. Ik blijf het je maar vertellen, ook al luister je nooit: het gaat nu goed tussen Ruby en mij. Mijn verdwijningstruc van vorig jaar heeft haar wakker geschud, denk ik. Ze wist dat iedereen haar de schuld zou hebben gegeven als ik ergens dood in een greppel was gevonden.’

Het heeft geen zin om haar te vragen geen grapjes te maken over zoiets vreselijks. Ze zou alleen maar zeggen dat ik net zo bot kan zijn als het mij uitkomt, en daar zou ze gelijk in hebben.

‘Dus als Ruby het niet heeft gedaan, wie dan?’ vraag ik. ‘Bel? Sadie?’

‘Nee en nee. Alsof zij zoiets zouden doen!’

Ik ben het met haar eens. ‘Dat denk ik ook niet. Dat een school meer dan één psychopaat herbergt die verdorvenheid op dat niveau – het Ruby Donovan-niveau – tentoonspreidt, lijkt me onwaarschijnlijk.’ Ik denk even na. ‘Wie kennen de code van jouw kluisje?’

‘Ruby, Bel en Sadie. Maar... er is ook een hoofdcode voor alle kluisjes. En de leerlingen lopen het kantoortje de hele dag in en uit, dus ieder van hen kan er een la hebben opengetrokken en die code hebben gevonden. Wat? Zeg het maar gewoon, hoor. Ik hoor het zelfs als je het niet zegt.’

Het kan me niet schelen dat Ruby de hele dag aan je vastgeplakt zat. Zij heeft dit gedaan. Hoe dan ook.

‘Waarom ben je eigenlijk amper overstuur?’ vraag ik.

‘Aha! Goeie vraag.’

‘Dank je.’ Ik start de auto, want plotseling wil ik dolgraag weg van deze plek.

‘Gek genoeg komt het door Ruby dat ik niet totaal getraumatiseerd ben,’ zegt Jess. ‘Ze heeft me echt, nou, gewoon gesteund. Net als Bel en Sadie. Vorig jaar werd het allemaal zo naar en viel onze groep bijna uit elkaar, maar nu... ik weet het niet. Het voelt weer hecht. Ze zei zelfs: “Juist jij verdient dit niet, na wat ik je vorig jaar heb geflikt. Ík verdien het eerder.”’

‘Goed punt. Zodra we thuis zijn, ga ik een speeldoos maken met een verminkte Ruby-pop die erin ronddraait.’

‘Nee, zeg. Doe of zeg alsjeblieft gewoon níets. Bemoei je niet met mijn vriendinnen. Laat het me zelf uitzoeken. Mam? Ik zweer het je, als je het woord “prospectus” nog eens noemt...’

Ik glimlach. Nu we de parkeerplaats van de Academy hebben verlaten en op weg naar huis zijn, voel ik me beter. Is het mogelijk om allergisch te zijn voor de school van je kind? Ben ik de eerste ouder ooit die zichzelf deze vraag stelt? Op mijn beste neutrale toon zeg ik: ‘Ik zal vandaag nog geen prospectussen van andere scholen gaan aanvragen. Maar ik laat je ook niet blijven op een plek waar zieke geesten zorgvuldig gemaakte dreigobjecten in je kluisje zetten. Ik denk dat mijn standpunt niet... onredelijk is.’

‘Het was geen bedreiging, mam. Het was een slechte grap. En je laat me wél blijven, want dat wil ik graag.’

Voor het eerst realiseer ik me dat Jess er meer tegen opziet om haar beste vriendinnen te verlaten, zelfs degene die haar een jaar lang psychisch heeft gekweld, dan om de beste school voor podiumkunsten in Londen te verlaten. Ze is enorm getalenteerd, maar het muziektheater leeft niet in haar dromen zoals in de mijne. Als al haar vriendinnen naar een normale middelbare school gingen,